

Лѣтото мина, дойде есенъта. Листата окапаха, птичките отлетѣха, задуха студенъ вѣтръ.

Вжглищарьтъ слѣзна въ града да продаде вжглищата си. Градътъ бѣше пустъ. Всичко затворено, не се чува нито разговоръ, нито смѣхъ.

Вжглищарьтъ спрѣ единъ минувачъ.

— Какво се е случило въ града?

— Царската дъщеря е болна. Чакатъ я да умре.

— Болна ли? Отъ що?

— Никой не знае. Цѣриха я, баячки ѝ баяха, но напусто. Казватъ, самодиви завидѣли на хубостъта ѝ.

Вжглищарьтъ отиде въ палата.

— Царю честити, азъ ще излѣкувамъ царкинята.

— Спаси дъщеря ми и ще ти дамъ каквото поискашъ, — съ болка продума царьтъ.

— Младиятъ вжглищаръ поржча единъ златенъ пръстенъ. Златаритъ веднага го направиха. Той написа на пръстена съ върха на ножчето си: „Всичко, що е било, минало е, и което ще бжде ще мине“.

Заведоха вжглищаря при царкинята.

Тя вдигна глава и се усмихна.

— Отъ кога те чакамъ!..
Нали ще ми посвиришъ?

— Свирката ми е горе въ планината. Ала вземи този пръстенъ и, додето дойда, сутринъ като се събудишъ и вечеръ преди да заспишъ, вади го отъ пръста си и чети това, що е написано на него. Като се върна, ще ти посвирия.

Вечеръта царската дъщеря извади пръстена и прочете: „Всичко, що е било, минало, и което ще бжде, ще мине“.

